

Jugul nepotrivit (4)

2 Corinteni 6.14-18: Jugul nepotrivit religios

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 22.01.2021, Actualizat: 22.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2. Corinteni 6.14-18

2. Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

La studiul scrierilor sfinte găsim multe pasaje, care ne prezintă spiritul puternic de separare, care trebuie să caracterizeze întotdeauna pe poporul lui Dumnezeu. Fie că ne îndreptăm atenția spre Vechiul Testament, unde găsim relațiile și acțiunile lui Dumnezeu cu poporul Său pământesc, Israel, sau spre Noul Testament, unde vedem relațiile și acțiunile Sale cu poporul Său ceresc, Biserica, găsim mereu același adevăr accentuat cu putere, și anume, separarea totală a celor care Îi aparțin lui Dumnezeu. Poziția lui Israel ne este prezentată în afirmația lui Balaam: „Iată, este un popor care va locui deoparte și nu va fi numărat printre națiuni“ (Numeri 23.9). Locul lor era în afara domeniului tuturor națiunilor pământului și erau responsabili pentru realizarea acestei despărțiri. De-a lungul celor cinci cărți ale lui Moise ei sunt mereu îndemnați, avertizați și învățați cu privire la această chestiune, și în Psalmi și în cărțile profetilor găsim relatarea eșecului lor în a păstra această despărțire – o situație, după cum știm, care a atras asupra lor judecățile cele mai grele ale mâinii lui Dumnezeu. Dacă aș vrea să citez toate locurile în care sunt prezentate aceste lucruri, ar duce prea departe. Cuvintele „poporul va locui deoparte [separat]” constituie expresia gândurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul Său Israel.

Același lucru este valabil, însă cu un înțeles mult mai înalt, cu privire la poporul ceresc al lui Dumnezeu, Biserica, trupul lui Hristos, alcătuit din toți credincioșii adevărați. Și ei sunt un popor despărțit. Să cercetăm acum motivul acestei separări. Despărțirea pe baza a ceea ce noi suntem este total diferită de despărțirea pe baza a ceea ce Dumnezeu este. Prima îl face pe om un fariseu, cealaltă îl face un sfânt. Dacă aș spune cuiva „Fă-mi loc, sunt mai sfânt decât tine!”, aș fi un ipocrit detestabil și un fariseu. Dar dacă Dumnezeu, în îndurarea și harul Său desăvârșit îmi spune: „Te-am adus într-o relație cu Mine în Persoana Fiului Meu Isus Hristos, de aceea fi sfânt și desparte-te de cei răi, ieși din mijlocul lor și separă-te”, sunt obligat să ascult, și ascultarea mea este manifestarea practică a caracterului meu, ca sfânt, a unui caracter pe care îl am nu pe baza unei însușiri din mine, ci pur și simplu pentru că Dumnezeu m-a adus aproape de El prin sângele prețios al lui Hristos. Aceasta este de înțeles. Fariseismul și sfințirea divină sunt două lucruri diferite, și totuși, adesea sunt confundate. Aceia care afirmă că ei caută acest loc de separare, care se cuvine poporului lui Dumnezeu, sunt acuzați în mod constant că se pun deasupra semenilor lor. Această acuzație vine tocmai din neluarea în seamă a deosebirii despre care am vorbit.

Atunci când Dumnezeu cheamă pe oameni să se despartă, aceasta are loc pe baza a ceea ce

El a făcut pentru ei pe cruce, unde El i-a adus într-o legătură veșnică cu Sine Însuși în Persoana lui Hristos. Dar dacă mă despart pe baza a ceea ce sunt în mine însumi, mai devreme sau mai târziu se va dovedi a fi o aroganță absurdă și păcătoasă. Dumnezeu poruncește poporului Său să fie sfânt pe baza a ceea ce este El, atunci când spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. Aceasta este evident cu totul altceva, decât dacă eu spun: „Nu-mi sta în cale, pentru că eu sunt mai sfânt decât tine”. Când Dumnezeu aduce pe ai Săi în legătură cu El Însuși, El are dreptul să le prescrie caracterul lor moral, și ei sunt răspunzători să corespundă cerințelor Sale.

De aceea în despărțirea unui sfânt este inclusă, așa cum vom vedea, profundă smerenie. Nimic nu este mai potrivit în a coborî pe cineva în țărână, ca înțelegerea adevăratei naturi a sfințeniei divine. Este o smerenie falsă, care rezultă din privirea la sine însuși, da, ea este efectiv bazată pe mândria unei inimi, care niciodată nu a cunoscut terenul propriei lipse de valoare. Aceștia își imaginează că pot ajunge la smerenia reală și profundă privind la ei înșiși, în timp ce aceasta poate fi obținută numai privind la Hristos. „Cu cât gloriile Tale izbesc mai mult ochiul meu, cu atât mai smerit voi fi”. Acesta este un sentiment corect, bazat pe principii divine. Numai sufletul care se pierde pe sine însuși în lumina gloriei lui Hristos este cu adevărat smerit, și niciunul altul. Nu mă îndoiesc că noi toți avem motive să fim smeriți, când ne gândim ce creaturi sărmame suntem; dar trebuie să ne gândim numai puțin, ca să vedem că înșelăciunea constă în aceea că noi năzuim ca prin privirea la noi înșine să rezulte unele rezultate practice.

De aceea fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să refuze să se înjuge cu un necredincios, fie pentru căsnicie, fie pentru un parteneriat în afaceri sau religios, și anume nu din cauza propriei sale sfințenii, ci pentru că Dumnezeu îi spune să se despartă. Aplicarea principiului acesta în domeniul religios va aduce neapărat cu sine și unele forme de necaz; o astfel de comportare va fi numită intoleranță, ipocrizie, egoism și altele asemănătoare, dar toate acestea nu ne pot deranja. Dacă ne despărțim pe baza unui principiu divin și în mod corect, putem să lăsăm consecințele în seama lui Dumnezeu. Fără îndoială, rămășița din vremea lui Ezra a avut aparența unei intoleranțe mari, atunci când au refuzat participarea popoarelor din jurul lor la construirea casei Domnului; dar refuzul acesta a avut loc pe baza unui principiu divin. „Și vrăjmașii lui Iuda și ai lui Beniamin au auzit că fiii robiei construiesc un templu Domnului Dumnezeului lui Israel. Și ei s-au apropiat de Zorobabel și de capii părintești și le-au zis: «Lăsați-ne să construim cu voi, deoarece căutăm ca și voi pe Dumnezeul vostru și îi jertfim din zilele lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici»” (Ezra 4.1,2). Aceasta părea să fie o pretenție deosebit de atrăgătoare, o pretenție care prezenta o oarecare înclinație spre Dumnezeul lui Israel; totuși rămășița a refuzat această propunere, deoarece poporul acela, dincolo de mărturisirea sa frumoasă, erau în inimă necircumciși și ostili. „Dar Zorobabel și Iosua și ceilalți capi părintești ai lui Israel le-au zis: «Voi n-aveți nimic a face cu noi, ca să construiți o casă Dumnezeului nostru, ci noi singuri vom construi Domnului Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit împăratul Cyrus, împăratul Persiei»” (Ezra 4.3). Nu au vrut să se înjuge cu cei necircumciși; nu au vrut să „are cu un bou și un măgar”; nu au vrut să-și semene „câmpul cu două feluri de sămânță”; s-au ținut despărțiți, deși prin aceasta s-au expus la acuzația de ipocrizie, egoism, lipsă de iubire. Tot așa citim și în Neemia 9.2: „Și sămânța lui Israel s-au despărțit de toți fiii străinului și au stat și au mărturisit păcatele lor și neleguirile părinților lor”. Aceasta nu era sectarism; era ascultare hotărâtă. Separarea lor a

fost esențială pentru existența lor ca popor. Pe nici o altă bază nu s-ar fi putut bucura de prezența lui Dumnezeu.

Așa trebuie să fie întotdeauna cu poporul lui Dumnezeu pe pământ. Dacă nu a avut loc despărțirea, atunci drumul lui este nu numai fără sens, ci și periculos. Dumnezeu nu poate nici să recunoască pe ai Săi și nici să umble cu ei, dacă ei se înjugă cu necredincioși, oricare ar fi baza și oricare ar fi scopul lor. În același timp este foarte greu să aduci la unison atitudinea unei despărțiri severe cu atitudinea de har, de blândețe și de toleranță, sau, așa cum a spus cineva, să respecti un cerc strâns cu o inimă largă. Aceasta este cu adevărat o dificultate. Deoarece apărarea sobră și intransigentă a adevărului năzuiește restrângerea cercului din jurul nostru, avem nevoie de mai mult har pentru a menține inima și afecțiunile calde. Dacă luptăm pentru adevăr altfel decât prin har, vom depune doar o mărturie unilaterală și deosebit de respingătoare; și dacă pe de altă parte năzuim să prezentăm harul cu prețul adevărului, se va dovedi în curând că noi avem numai o generozitate preferată în general, în dauna lui Dumnezeu, o chestiune fără valoare.

Și dacă creștinii adevărați se leagă cu aceia care nu sunt ceea ce mărturisesc că sunt, nu se va putea obține un țel cu adevărat divin și ceresc prin încălcarea adevărului. Mijloacele nu sunt sfințite prin scop, ci atât mijloacele cât și scopul trebuie să corespundă principiilor Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, dacă se vrea ca încurcătura și dezonoarea să nu fie rezultatul. Lui Iosafat ar putea să-i pară un țel bun smulgerea ținutului Ramot din Galaad din mâna dușmanului; ar putea să dea impresia de noblețe de caracter, de prietenie între popoare și generozitate, atunci când la propunerea lui Ahab a răspuns: „Eu sunt ca tine și poporul meu ca poporul tău și voi fi cu tine în război” (2. Cronici 18.3). Este ușor să fii nobil și mărinimos cu prețul principiilor divine; dar cum se termină toate acestea? - Ahab a fost ucis și Iosafat abia a scăpat cu viață, în timp ce mărturia lui a eșuat total. Deci Iosafat nu a atins țelul, după cum vedem, pentru care el s-a înjugat cu un necredincios, și chiar dacă l-ar fi atins, aceasta nu ar fi fost o justificare pentru ceea ce a făcut.¹ Nimic nu poate îndreptăți pe un credincios să se înjuge cu un necredincios. Oricât de frumoasă, de atrăgătoare și aparent de corectă ar părea expediția la Ramot în ochii omului, conform sentinței lui Dumnezeu ea era „ajutor acordat celui rău și dragoste pentru cei care urăsc pe Dumnezeu” (2. Cronici 19. 2).

Adevărul lui Dumnezeu dezbracă oamenii și lucrurile de culorile false cu care i-ar putea acoperi duhul decenței și îi arată în adevărata lor înfățișare. Este un har de nedescris că avem sentința lui Dumnezeu cu privire la tot ce ne înconjoară; aceasta oferă liniște duhului nostru și stabilitate umblării și caracterului și păzește gândurile, sentimente și principiile noastre de acea șovăire nefericită, care ne face complet incapabili pentru locul unei mărturii ferme pentru Hristos. Ne vom înșela dacă încercăm să ne facem o părere pornind de la gândurile și părerile oamenilor; pentru că ei vor judeca întotdeauna după aparențele exterioare și nu după caracterul intrinsec al lucrurilor și natura lor. Presupunând că oamenii ar putea obține ceea ce ei consideră un scop drept, totuși ei vor fi total nepăsători de modul în care l-au obținut, în timp ce adevăratul slujitor al lui Hristos știe că trebuie să facă lucrarea Stăpânului său după principiile Stăpânului său și în duhul Stăpânului său. Un astfel de om nu poate fi satisfăcut prin atingerea țelului cel mai vrednic de laudă, dacă nu îl poate atinge pe o cale trasată divin. Atât mijloacele cât și țelul trebuie să fie divine.

Consider, de exemplu, în legătură cu răspândirea scrierilor bune și mai ales în legătură cu Cuvântul curat, veșnic al lui Dumnezeu, că aceasta este un țel deosebit de vrednic de laudă; dar dacă nu le pot răspândi altfel, decât înjugându-mă cu un necredincios în acest scop, eu voi renunța la aceasta, pentru că eu nu trebuie să fac rău, ca să iese binele din el. Dar, preamărit fie Dumnezeu!, slujitorul Său poate răspândi cartea aceasta prețioasă, fără a încălca principiile pe care aceasta le conține. Pe propria răspundere poate să răspândească sămânța prețioasă oriunde, fie singur, fie în părtășie cu cei care sunt cu adevărat de partea Domnului, fără să trebuiască să se unească cu cei a căror întregă umblare și conduită dovedește că aparțin lumii. Același lucru se poate spune despre orice scop de natură religioasă. Țelul poate și trebuie atins permanent pe căi divine. Desigur, ni se ripostează că ne este poruncit să nu judecăm; că nu putem privi în inimă; că am fi obligați să privim pe toți cei care se implică în astfel de lucrări bune, precum este distribuirea Bibliei și a tractatelor, ajutarea lucrării misionare, ca și creștini; și că, de aceea, nu poate fi greșit să ne legăm cu ei. La toate acestea răspundem că în Noul Testament nu este un alt pasaj care să fie înțeles și aplicat așa de fals, precum este Matei 7.1: „Nu judecați, să nu fiți judecați”. Pentru că în același capitol citim „păziți-vă de falșii profeți... după roadele lor îi veți cunoaște”.

Dar cum am putea să „ne păzim”, dacă nu vom judeca? La fel citim în 1. Corinteni 5: „Pentru că ce am eu să îi judec pe cei din afară? Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu”. Aici suntem în mod special învățați că cei „dinăuntru” stau în sfera imediată a judecății bisericii; și totuși trebuie să nu judecăm pe nimeni, conform interpretării obișnuite a textului „Nu judecați, pentru ca să nu fiți judecați”; în consecință această interpretare trebuie să fie greșită. Dacă cineva, chiar și printr-o mărturisire, se pune pe terenul de a fi „înăuntru” suntem chemați să-l judecăm sau să-l evaluăm. „Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru?”. Cu cei care sunt „afară” nu avem altceva de a face, decât să le prezentăm harul pur, desăvârșit, bogat, nelimitat, de nemăsurat de mare, care strălucește cu strălucire neumbrită în moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este destul de clar. Poporului lui Dumnezeu i se poruncește să judece pe toți cei care mărturisesc că sunt „înăuntru”; îi este poruncit să „se păzească de falșii profeți” și să „cerceteze [verifice] duhurile”; dar cum pot să aibă loc toate acestea, fără să judece? Ce vrea Domnul să spună, atunci când zice: „Nu judecați!”? Cred că El vrea să spună exact ceea ce spune apostolul Pavel, prin Duhul Sfânt, atunci când ne poruncește: „Nu judecați nimic înainte de vreme, până când va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu” (1. Corinteni 4. 5). Noi nu trebuie să judecăm motivațiile, dar trebuie să judecăm conduita și principiile, și anume ale celor care mărturisesc că sunt „înăuntru”. Și tocmai persoanele care spun: „nu trebuie să judecăm”, exercită în mod constant judecata. Nu există nici un creștin adevărat în care imboldurile morale ale noii naturi din el să nu-l determine la judecarea caracterului, conduitei și învățăturii. Acestea sunt exact punctele care intră în sfera de judecată a credinciosului.

De aceea, fie ca cititorul creștin să lase să pătrundă adânc în inima lui realitatea că el trebuie să facă judecata față de aceia cu care el s-a înjugat cu privire la religie. Dacă în acest moment el se află într-un jug sau un harnașament cu un necredincios, atunci cu siguranță el este în situația de a încălca prescripțiile Duhului Sfânt. S-ar putea ca el să se fi băgat din neștiință în acest laț, și în acest caz harul Domnului este gata să ierte și să restabilească; dar dacă el persistă în neascultare, după ce a fost avertizat, este imposibil ca el să aștepte

binecuvântarea lui Dumnezeu și părtășia cu El, oricât de prețios și de important ar fi obiectivul pe care caută să-l atingă. „Ascultarea este mai bună decât jertfa, și luarea aminte decât grăsimea berbecilor” (1. Samuel 15.22).

Tradus de la: [Das ungleiche Joch \(4\)](#)

Titlul original: „Das ungleiche Joch“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1866, pag. 113–117.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Jugul nepotrivit s-a dovedit o capcană îngrozitoare pentru inima lui Iosafat. El s-a unit cu Ahab pentru un scop religios și, dincolo de sfârșitul dezastruos, îl găsim apoi înjugat cu Ahazia pentru un scop comercial, - o legătură care de asemenea s-a terminat cu pierderi și confuzie; și, în cele din urmă, s-a înjugat cu Ioram pentru un scop militar (compară cu 2. Cronici 18; 2. Cronici 20.35-37; 2 Împărați 3).